

μανιώδεις με τη δουλειά. Χρειάζονται δέκα εβδομάδες περίπου για να «γυριστῆ» μιά ταινία και σ' ἄλλο αυτό τὸ χρονικὸ διάστημα πρέπει κανεὶς να δουλεύη ἀπὸ τὴς δυνάμεις τὸ πρῶτὸ ὡς τὰ μεσάνυχτα!...

Τὴ εὐρωπία, μὰ καὶ τὴ τραγικὴ πού εἶνε νὰ σὲ λένε «ἀστέρας» καὶ νὰ σὲ φαντάζονται σάν ἕνα παραμυθιένιο πλάσμα πού ζῆ μέσα σ' ἕναν εὐτυχισμένον κόσμον κ' ἔσὸν νὰ πεθαίνης ἀπὸ τὴ κοῦρα τῆς ἀκατάστατης δουλειᾶς!...

Ἐξέρετε ποιά εἶνε ἡ μεγαλύτερη ἀπόλαυσις τῶν ἀστέρων; 'Ο β-πνος! Δὲν ὑπάρχει πὸ μεγάλη εὐτυχία ἀπὸ ἐκείνη πού κοιάθεις, όταν γυρίζεις ἀπὸ τὸ «στούντιο» καὶ ξαπλώνεσαι στὸ κρεβάτι σου γιὰ νὰ κοιμηθῆς!... Κοιμάσαι βαθειά, δίχως ὄνειρα, σάν νὰ ἔχης πέσει σὲ λήθαργο, ὡς τὴν ὥρα πού ὁ καιριαίρεθς ἢ ἡ καιριαίρα, οἱ πὸ ἀντιπαθητικοὶ ἄνθρωποι στῆ ζωῆ ἐνὸς «ἀστέρων», θάρρουν νὰ σὲ ἐκπληρῶσιν γιὰ τὰ ξανατάς στὸ «στούντιο»...

Ὅταν τελειώσει ἕνα φιλμ γίνεται μιά διακοπὴ πού κρατᾷει μονάχα μὰ ἑβδομάδα κ' ἔπειτα ἀρχίζει πάλι τὸ γυρίσμα μᾶς νέας ταινίας. Οἱ ἀστέρες περιμένουν μὲ ἀφάνταστη χαρὰ αὐτὲς τὴς ἐπιτά ἡμέρες τῆς ἀναπαύσεως κ' ὁμοῦ, όταν ἔλθουν, ἐξακολουθοῦν ἀκόμη νὰ τοιαζίζονται στῆ δουλειά... Ἐχουν νὰ φροντίσουν γιὰ τὴν τεραστία ἀλληλογραφία τους, γιὰ τὰ μαθήματα τοῦ χοροῦ ἢ τοῦ τραγουδιοῦ, πού παίζουν διαρκῶς κ' ἔτσι ὄχι μόνο δὲν ἔχουν καιρὸ νὰ ξεκουραστοῦν, ἀλλὰ οὔτε καὶ γιὰ νὰ συλλογιστοῦν τὸν ἑαυτὸ τους.

Ἐκεῖνον ὠστόσο πού προξενεὶ μεγάλη ἐντύπωσις εἶνε ἡ ἀλλήλεγγυή μεταξὺ τῶν «ἀστέρων». Κάθε καλλιτέχνης κάνει ὅ,τι μπορεῖ γιὰ νὰ βοηθήσῃ τὸν ἄλλον. Οἱ «ἀστέρες» μᾶς «φίρμας» δὲν κινδυνεύουν ἀπὸ τοὺς ἀστέρες μᾶς ἄλλης καὶ δὲν συναγωνίζονται, οὔτε κάνουν ἀντίπραξι ὁ ἕνας τοῦ ἄλλου... Ἐγὼ δὲν ἔχω νὰ παραπονεθῶ γιὰ κανέναν. Ἡ Ντολορὲς ντέλ Ρίτο, ἡ μεγάλη μου ἀντίπαλος, δὲν μοῦ φέρθηκε ποτὲ ἀσχημα καὶ δὲν μοῦ ἔστρεσε ποτὲ καμμιὰ παγίδα... Ἐκτὸς ἀπὸ τὸ ἐπάγγελμά τους, ὅλοι οἱ «ἀστέρες» τοῦ Χόλλυγουντ ἐνδιαφέρονται ἀποκλειστικὰ γιὰ τὴς «ἐπιποθέσεις» τους, πού ἔχει ὁ καθένας ἢ ἡ καθεμιά ξεχωριστά. Πολλοὶ «ἀστέρες» παίζουν στὸ χρηματιστήριο. Ἄλλοι βάθουν κεφάλαια κ' ἀνοίγουν ἐπιχειρήσεις στὸ Χόλλυγουντ ἢ στὸ Λὸς Ἄντζελες. Ἀγοράζουν κτήματα, ἔξοδογια ἢ μεγάλα ἐστιατόρια καὶ τὰ ἐκμεταλλεύονται. Ὑπάρχουν πολλοὶ πού ἔχουν βάσει κεφάλαια σὲ πλυντήρια καὶ σὲ τυπογραφεία. Μὴ νομίζετε ὅμως ὅτι βρίσκουν τὸν καιρὸ ν' ἀσχολοῦνται οἱ ἴδιοι μ' αὐτὲς τὴς ἐπιχειρήσεις τους. Γι' αὐτὲς τὴς δουλειᾶς ἔχουν τοὺς «κινάνατζερες» τους ἢ τοὺς γραμματεῖς τους πού διαχειρίζονται τὴν περιουσία τους...

Ἡ πὸ ἄτυχη ὠστόσο ἐπιχειρήσις γιὰ ἕναν «ἀρσενικὸ ἀστέρα» εἶνε ὁ γάμος. Ὅταν θέλει νὰ ξαναπαντρευτῆ, πρέπει νὰ πάρῃ πρῶτα διαζύγιο καὶ νὰ ἐξασφαλίσῃ μιά καλὴ διατροφή στῆ πρώτη του γυναῖκα. Κι' ἔτσι, μετὰ τὸν τρίτο ἢ τὸν τέταρτο γάμο δὲν τοῦ μένουν πειὰ καὶ μεγάλα πράγματα ἀπὸ τὴν περιουσία του!... Ἐμεῖς ὅμως ἢ γυναικὲς ἔχομε τὴν τύχη νὰ μὴν ἐκπιθέμεθα σ' αὐτὸ τὸν κίνδυνον.

ΔΙΛΗ ΝΤΑΜΙΤΑ

ΡΟΔΟΦΥΛΛΑ

ΟΜΙΛΟΥΝ ΟΙ ΣΟΦΟΙ

— Δὲν ξέρω τι λέει ὁ κόσμος γιὰ μένα, ἀλλὰ ἐγὼ τοῦλάχιστον θεωρῶ τὸν ἑαυτὸ μου σάν ἕνα παιδί, πού παίζει στῆν ἀκρογιαλιά μαζεύοντας πολὺχρωμα κοκκίλια καὶ λεῖα πετραδάκια, ἐνῶ μπροστά του ἐκτείνεται ὁ ἀπέραντος ὠκεανὸς τῆς ἀγνωστῆς ἀλήθειας.

Ν ε ῥ τ ω ν

— Ἐάν θέλετε νὰ γνωρίσετε τὴν ἀξία τοῦ χοήματος, δὲν ἔχετε παρὰ νὰ δοκιμάσετε νὰ δανειστήτε.

Φ ρ α γ κ λ ῖ ν ο ς

— Ἡ ἀπογοήτευσις εἶνε γνώρισμα τῶν ἀδυνάτων. Μὴν ἔχετε ἐμπιστοσύνη στους ἀπογοητευμένους, γιὰ αὐτοὶ εἶνε σκεδὸν πάντοτε ἀνίκανοι νὰ κάμουν κάτι τὸ γενναῖο.

Φ λ ω μ π ἔ ρ

— Ἡ φαντασία τῶν γυναικῶν μοιάζει μὲ παιδί, πού πρέπει κανεὶς νὰ χειραγωγῆ προλαμβάνοντας ἔτσι τὰ «στραβοπατήματα» του.

Σ κ α ρ ρ ὀ ν

— Κάθε δύσις τοῦ ἡλίου μᾶς ἀφίνει μιά ἀνάμνησι καὶ κάθε ἀνατολή μᾶς γεννᾷ μιάν ἐλπίδα. Πόσες φορὲς ὅμως μεταξὺ τῆς ἐλπίδος καὶ τῆς ἀναμνήσεως δὲν μεσολαβεῖ μιά σκοτεινιασμένη, χωρὶς ἡλιος, ἡμέρα!...

Β. Σ ε ρ μ π ο υ λ ῖ ἔ

— Ὁ ψεύτης πρέπει νᾶχη καλὴ μνήμη γιὰ νὰ τὰ βγάξῃ πέρα.

'Α π ο υ λ ἄ ῖ ο ς

— Ἡ προσήλωσις σὲ μιά μόνον ἰδέα κορυφαίη καὶ βλάπτει τὸ πνεῦμα τοῦ ἀνθρώπου.

Π α σ κ ἄ λ

ΞΕΝΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ

ΕΚΛΕΚΤΕΣ ΜΕΤΑΦΡΑΣΕΙΣ

Η ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ

(ΤΟΥ ΕΡ. ΧΑΙ-ΝΕ)

Τὴ φύλαξα, μικρὴ μου, τὴν καρδιά σου, πού μουδῶκες—ἀγάτης μαρτυριά— ἀγνή, λεική, καθὼς τὴν ἐμορφία σου, μὰ τώρα δὲν τὴν γνωρίζω πειὰ! Γιατί γιὰ νάσαι σίγουρη σιμά μου τὴν μετέρθεσα μαζὺ μὲ τὴν καρδιά μου.

Τὴ ἔπαθες καὶ θὲς νὰ στῆν γυρῶσι; ... Καὶ μὲ τὴ σκέψῃ ἀκόμη λαχταρῶ!... Ἄχ!... πρέπει τὴν καρδιά μου νὰ ξεσχήσω γιὰ νὰ λυθῆ τὸ μετέρθεμα τῶν διῶ. Μὰ σκέψου τί θὰ γίνῃ ἀν στῆ δια μου περᾶσω τὴν καρδιά σου γιὰ καρδιά μου.

Ἄ! μὴ θελήσεις πειὰ νὰ τὴς χωρίσῃς γιὰτί νὰ ὑποφέρουμε κ' οἱ διῶ. Κι' ἀν κάτι τὴς ἐνώνει, μὴν τὸ λύσεις γιὰτί εἶνε αὐτὸ τῆς μοῖρας τὸ γραφτό. Καὶ πειὰ ἂς μὴν ξετάζουμε, κερὰ μου, στὴς διῶ πειὰ νὰί δικιά σου πειὰ δικιά μου.

ΔΡΓΑ

(ΤΟΥ ΕΡ. ΧΑΙ-ΝΕ)

Ἄργα, πειὰ μου, μοῦ χαμογελάς, ἀργὰ γιὰ μὲ σοῦ ἦρθε νὰ στενάξῃς!... Ἐδῶσε τώρα—εἶνε καιρὸς—ἢ φύλα μου, πού δὲν ἐγυρῶσαι νὰ τὴν κιντάξῃς. Ὅμηρ τώρα ξεφύτρωνε ἢ ἀγάτη σου καὶ πεφτουν τώρα ἢ ματιές σου ἐκείνες ἀπάνω στῆν καρδιά μου, καθὼς πέφτουμε στὰ μνημάτα τοῦ ἡλίου ἢ ἀχτίνες.

ΔΗΣΜΟΝΗΣΕΩΣ

(ΤΟΥ ΕΡ. ΧΑΙ-ΝΕ)

Ἀθήναι μ' ἐχθρεύεσαι; ἄλλαξες τόσο, φῶς μου; Για συλλογίσου τὸ καλά, ἢ θὰ τὸ πὸ τοῦ κόσμου! Στόμα γλυκὸ, κορμάλινο, πού μὲ κολοιοῦσες, λησιμόνησες τὸν ἄνθρωπον πού τὸν γλυκοφιλοῦσες;

ΤΟ ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΤΟΥ ΧΕΙΜΩΝΑ

(ΤΟΥ ΠΕΝΕ ΜΕΖΕΡΟΥΑ)

Ἐφυγε ὁ ἡλιος μακρὰ, στῶν κίρκων τ' ἄσπρα τὰ φτερά κ' ἐγὼ μονάχος εἶμαι στῆν ἀχρὴ αὐτῆν τὴν ζένη. Ρίχνει τὴ θλίψη μου ὁ μουντὸς καὶ ἀτελεισιμένος οὐρανὸς μὲ φύλλα κίτρινα ὁ νοτιάς τὴν κεφαλὴ μου ραίνει. Ἡ χρυσὴ λίμνη σκοτεινὴ, ἔγινε τώρα ὡς νὰ ποτῆ καὶ μὲσ' στὸ βάθος ποῦλαυτε τῶν ῥόδων τ' ἄγιο χρώμα κρῶθονται οἱ φαῖνοι στὰ κλαδιά—χειμῶνας πέφτει στῆν καρδιά— Κι' ὁ, ἀγάτη μου, τοὺς ὄρκους σου τάχα θυμάσαι ἀκόμη;... Ἡ ῥημαγμένες ἢ φωνῆς, ξεφύτρουν στὰ κλαδιά κ' αὐτὲς... Πὼς κελαιδοῦσαν ἄλλοτε τὴν ἀνοῖξί τ' ἀρθόνη!... Ἄπ' τῶν πουλιῶνε τὴ λαλιὰ τὰ γέλια σου ἦταν πὸ γλυκὰ κ' ἦσαν λουλοῦδι, ἀγάτη μου, λευκότερο ἀπ' τὰ χιόνια. Μὰ μ' ἀπαράτησες χωρὶς ἕνα φίλῃ μου νὰ δεχτῆς!... Σκεπάζει ἢ πάχνη τώρα ἀργὰ, ῥόδομους καὶ μονοπάτια καὶ πειὰ δὲν πάμε ἄλλο μαζὺ, πλέκοντας ὄνειρα, τρελλοί, πού τόσο τὰ ζητοῦσανε τὰ πλάνα σου τὰ μάτια.

ΣΥΝΕΝΤΕΥΞΙ

(ΤΟΥ ΦΡΑΝ. ΚΟΠΠΕ)

Μοῦ ὄπτε! Ἄποψε θε νάρθῃ κ' ὄλα σὲ τᾶξ, μπήκαν. Τοὺς φίλους μου τοὺς ἔκανα καὶ μοναχὸ μ' ἀφήκαν. Ἐκαρὰ μύρα... τὰ κεριά τᾶχον κ' αὐτὰ ἀναμμένα... Μὲσ' στῆ φωτιά καὶ τὰ μικρὰ τραγοῦδια ἔχω ριγμένα, πού γράφω ὅταν θωρῶ ἀδειανὴ ἔχει χιῶν τὴ γωνιά τῆς. Καὶ καρτερῶ... Νά, τώρα δά θαρθῆ!... Τὰ δῆματά τῆς λαφρά—λαφρά θὰ ἤχησουνε σάν τοῦ λαφροῦ. Καὶ (σῶνε αὐτὸς ὁ κρότος μοναχὰ, ὄλα μοῦ τὰ πληρώνει... Καὶ θάμτῃ μέσα ἀνήσυχη καὶ λίγο χλωμασιμένη... Θὰ σφίξουμε τὰ χέρια μᾶς κ' ἢ θάλπωσῃ ἢ σβυ- (ομένη) θὰ ξαναρθῆ πάλι ἐδῶ ἀπὸ τ' ὄραϊο τῆς στόμα... Κι' εὐθὺς... Ὡ, διαστικά φίλιὰ σ' ἄβγαλο τῆς στόμα! (ἀκόμη!)